

Tiedätkö missä takapuolesi on?

Olen tullut siihen tulokseen, että ihmisen pää on väärän muotoinen. Se, että silmät tuijottavat suoraan eteen, osoittaa toisaalta kehittyntä fokusointikykyä tulevaisuuteen mutta toisaalta estää takanamme olevan (menneisyyden) aktiivisen tarkastelun. Nelijalkaisilla pakoeläimillä näyttäisi näkökenttä yltävän jatkuvasti täysympyrään ja ne vaikuttavatkin hallitsevan taustansa melko hyvin. Kyllähän ihmisenkin pää kääntyy tarvittaessa sen verran, että taakseen voi vilkaista, jos haluaa. Se vain taitaa olla harvinaisempaa nykyisin, ainakin liikenteessä.

Muinaisilla dinosauruksilla (joillakin niistä) sanotaan olleen eräänlaiset apuaivot lantiossa hoitamassa kaukana päästä olevia takaosia. Siinähan olisi muuten saattanut käydä niin, että vihollinen olisi syönyt puolet hännästä ennen kuin hermosignaali olisi ennättänyt päähän asti... Ihmisellekin noista apuaivoista voisi olla hyötyä, ei niinkään takapuolen suojeluun vaan sen ajatteluun mitä taakseen jättää.

Takapuoli tulee perässä eikä siitä niin tarvitse välittää. Hyvä esimerkki liikenteessä on risteyksessä oikealle kääntyminen. Koska näemme ja ajattelemme vain eteenpäin, ajamme kuin olisimme yksin liikkeellä. Jätetään kohteliaasti paljon tilaa risteävää katua ylittävälle jalankulkijoille ja samalla tuki-taan oma kaista aiheuttaen turha pysähdys kymmenille kanssa-autoilijoille. Jos vain ajaisimme pari metriä pidemmälle, niin tämä turha este poistuisi. Mutta eihän se meitä kiinnosta koska se on takanamme. Vastaavanlaisia esimerkkejä näkee liikenteessä kymmeniä joka päivä.

Taustan himmeneminen lienee arkipäivää kaikilla elämän alueilla. Ei nyt puhuta supermarkettien kärryterrorista, kadulle unohtuneista koirankakoista tai työpaikan kahvitermarin yllättävästä tyhjennemisestä (kukaanhan ei koskaan ota viimeistä kuppia). Keskitytään veneilyyn, jossa nähdäkseni tilanne on paljon parempi kuin esim. maantieliikenteessä.

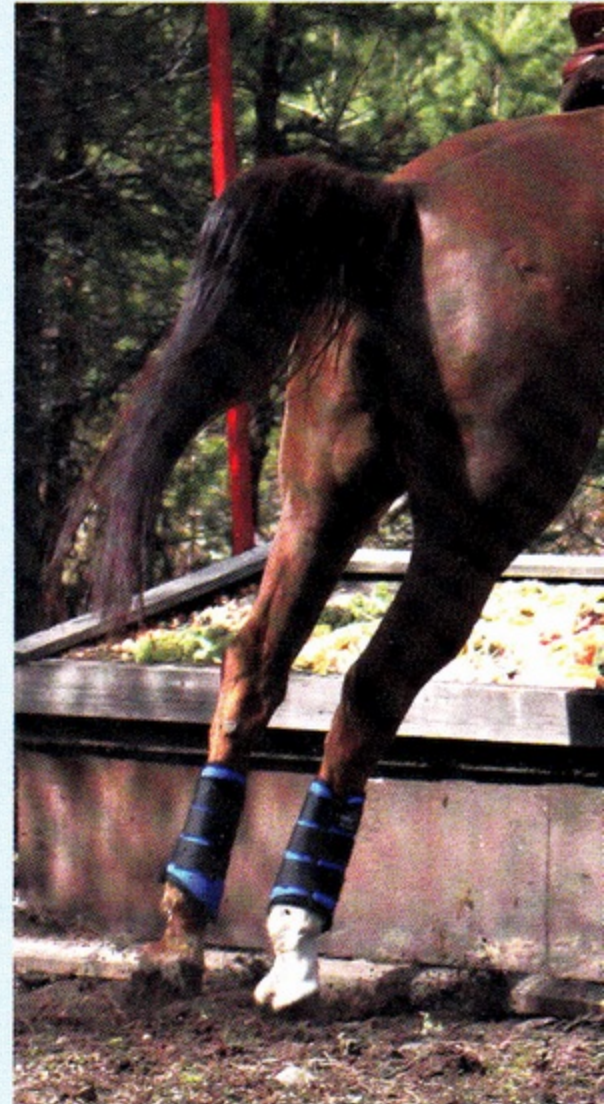
Peräaallothan ovat taaksejäänyttä elämää, samoin rikkinäisen pakoputken ulostama äänisaaste, joka pahimmillaan soi kymmeniä minutteja ohitetun korvissa. Samaan suurten unohdusten kastiin kuulunevat mm. luonnonsatamaan unohtunut nuotio tai pienessä lahdessa suoritettu tiskaus, jonka rasvat kelluvat pinnalla vielä pitkään. Puhumattakaan septin vahinkotyhjennyksestä sillä suojaisella venereitillä.

Veneilijät ovat vastuuntuntoista väkeä. Edellä mainitut esimerkit ovat onneksi tuiki harvinaisia ja olen vakuuttunut siitä, että jokaisella meistä on vakaa aikomus veneillä mahdollisimman "näkyvästi" luontoa ja kanssaveneilijöitä kunnioittaen.

Yllämainituista oikeastaan kaikki muut ovat omissa käsissämme paitsi septityhjennykset osittain. Onhan melko erikoista, että suurten venesatamien läheisyydessä on tyhjennyspaikkoja vain kourallinen. Jos sataman parisataa venettä tulevat yht'aikaa sunnuntaina tyhjentämään septinsä, viimeinen pääsee hommiin keskiviikkoiltana. Laskekaa itse...

Kaikesta huolimatta - pidetään huoli peräpäästä tänä kesänä.

Harri Sane



Kirjoittaja on turvallisuuskouluttaja, Espoon Pursiseuran kommodori, Espoon Veneilyturvallisuusyhdistyksen puheenjohtaja, Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n veneilytoimikunnan puheenjohtaja ja hallituksen jäsen.